

Hrobka Javelovců

(část druhá)

Vůz dokodrcal před zájezdní hostinec a zastavil pod rozložitým bukem. Večer byl příjemně teplý, zapadající slunce barvilo okolí do oranžova a v korunách stromů prozpěvovali poslední ptačí vytrvalci.

„Jsme tady! Sesedat panstvo!“ prohlásil Fedor a začal si protahovat unavená záda. „Vyložíme Karlovy věci, sedneme si pod strom a dáme si jedno pivečko na dobrou noc, co, Egile?“ otočil se dozadu.

„Jdi do háje i s tím tvým pivečkem...“ utrousil Egil a začal budit spolucestující. „Vstávej drahá, jsme doma!“ Zatrásl spící barbarkou a jen tak tak se vyhnul dobře mířené face.

„Já ti dám takovou drahou, že se nebudeš stačit divit. Huš ode mě!“ posadila se Rynn a protřela si oči. „Nevěřím! Už jsem si myslela, že ta cesta nikdy neskončí. Rychle dolů z vozu, než se zas pohne!“ zajásala a mrštně seskočila na zem.

Poslední se probudil Yaril. Byl mrzutý a bolela ho hlava. Jediné, po čem toužil, bylo zavřít se do pokoje a prospat noc, následující den a další noc. V ideálním případě bez svých souputníků. Ponorková nemoc si na něm začala vybírat daň.

Dveře hostince se otevřely a vyšel z nich chlap jako hora, vousatý jako dřevorubec, v zástěře a s bílým šátkem ve vlasech. *Ještěže je bílá*, otrásl se Yaril. Vzpomínka na Albarovu zakrvácenou hlavu v Rynnině batochu ho stále strašila ve snech.

„Fedore! Konečně jste tady! Vítejte, přátelé,“ vítal bodrý hostinský cestovatele. „Pojďte se ubytovat a dát si něco na zub. Musíte toho mít po tak dlouhé cestě dost. Nemám pravdu?“

„Ani netušíte, jakou,“ usmál se křečovitě Yaril.

První, co po vstupu do hospody upoutalo Egilovu pozornost, byla mladá dívka obsluhující hosty. Něco po dvacítce, dlouhé černé vlasy, oči jako hvězdy, vysoká tak akorát a ta postava ... Člověk nemusel žít měsíc v divočině na to, aby si uměl představit, co se skrývá pod těsnou halenkou. Na druhou stranu, pracuje v hospodě. Kdoví, kolik různých návrhů si za večer vyslechne a čím vším si vydělává ... *To je fuk, ženit se s ní nebude*, rozhodl se Egil.

„Zdravím tě, spanilá děvo, co dobrého bys mi mohla nabídnout?“ zapředl svým hlubokým hlasem a nenuceně se opřel o jeden z trámů podpírajících nízký strop.

„Vítej, pane,“ sklopila oči dívka. „Máme dobré pivo i víno, pro dobré hosty jako ty se jistě najde i medovina.“

Vzpomínka na alkohol Egila nepotěšila. Kdoví, jak by se dívka zatvářila, kdyby jí pozvracel sukni ... Fuj, na takové věci raději ani nemyslet.

„A něco, hm, opojnějšího by se nenašlo?“ přivřel oči a mírně se zaklonil, aby vynikl jeho široký hrudník a svalnaté ruce.

„Něco by se určitě našlo pane, ale teď nemůžu. Možná později, až zavřeme,“ usmála se.

„Jistě, budu sedět tamhle u stolu,“ uklonil se Egil a s přihloupkým úsměvem na tváři odkráčel.

Pochopila! A co bylo ještě lepší, souhlasila! Dnešní večer možná nebude tak otravný, jak se zpočátku zdálo. Objednal si talíř dušeného masa s bramborami a čekal, až se k němu přidají ostatní. Rynn s Fedorem přišli o chvíli později a s chutí se pustili do jídla.

„Kde je Yaril? Měli bychom probrat další postup.“

„Ale prosím tě ... Balí u baru nějakou buchtu,“ ušklíbl se Fedor.

„Cože? Balí ...“

Egilem šklublo. Dívka, s níž Yaril u pultu ležérně konverzoval, byla tatáž, se kterou se před chvílí bavil on sám. *No počkej, ty šprčku, vždyť se večer ukáže, kdo je větší chlap!*

„Na co vlastně čekáme?“ zavrčel. „Přišli jsme sem vysedávat v hospodě nebo něco dělat?“

„Karel šel za starostou. Probereme to tu, abychom to nemuseli poslouchat dvakrát. Podívej, už jsou tady. Yarile, pojď sem!“

Yaril se neochotně odtrhl od obsluhující slečny a přisedl si k ostatním.

„Dovolte, abych vám představil starostu Ostrožné, Vincenta,“ ukázal Karel na menšího přešedivělého muže v tmavém oděvu. „Toto jsou Yaril, Egil a Rynn. S Fedorem se znáte. Asi ti teď přenechám slovo, přece jen máš větší kompetence a tak ...“

„Samozřejmě,“ rozhovořil se Vincent. „V první řadě mi dovolte přivítat vás v Ostrožné. Doufám, že jste měli dobrou cestu. Bohužel jsem právě trochu zaneprázdněný, takže doufám, že se neurazíte, pokud přejdu rovnou k věci. V poslední době se tu stalo pár znepokojivých událostí. Ztratilo se několik místních lidí. Lovec, dřevorubec, včelař, dokonce i pár dětí. Všichni zmizeli v lese.“

„Místní pán nepomohl?“

„Právě jsem se k tomu dostával. Tento kraj patří pod správu Chrabrých. Je to starý rod a přestože nejsou nejmocnější, i vyšší šlechta si jich váží pro jejich minulost. Území takřikajíc zdělili po rodu Javelovců, který vymřel. V současnosti mají své panství rozdělené na polovinu. Jedné vládne starý zeman Ctibor, druhou přenechal na zkoušku svému jedinému synovi Ctislavovi. Nedá se říci, že by se mu nedařilo, ale ... Občas mívá velmi ctižádostivé nápady. Obvykle jsou to jen takové prkotiny. Ten nejnovější nám ale způsobil všechny současné problémy. Ctislav se totiž rozhodl obnovit starou Javelovskou hrobku. Když bylo posledního Javelovi jasné, že se potomka nedočká, rozhodl se přesunout své předky do podzemí, zazdít okna a přestavět sídlo na obrovskou kryptu. Řeknu vám, i na panovníka je to odvážný a pošetilý nápad. Pozoruhodné je, že všechno toto jejich věrné služebnictvo po smrti svého pána udělalo a nikdo si netroufl jeho rozhodnutí zpochybnit. Od té doby, co ten blázen Ctislav hrobku nanovo zpřístupnil ...“ starosta se napil piva, jako by nevěděl, jak má pokračovat.

„Prostě ... Začaly se dít ty divné věci. Ze začátku jsme si to s otevřením hrobky nespojovali, protože jsme o tom nevěděli. Teprve když se k nám dostaly nějaké klepy z pevnosti ... Nejhorší na tom všem je, že se od toho Ctislav distancuje a tváří se, že je vše v pořádku. Proto jsem se rozhodl poprosit o pomoc Fedora. Na svých cestách se setkává s různými lidmi a byl jsem si jistý, že zná někoho, kdo se jen tak něčeho nezalekne.“

„Dobře jsi udělal. S podobnými věcmi máme bohaté zkušenosti,“ sebevědomě se usmála Rynn. „Myslíš si, že se vesničané ztratili v té hrobce?“

„Nevím. Popravdě, bylo by příliš velkou shodou náhod, kdyby za tím bylo něco jiného. Možná by vám o tom mohl víc říct Ctislav. Na vašem místě bych mu ale neříkal, že jsem vás poslal já. Uzavřel by se a poslal by vás pryč. Každopádně to takhle nemůže zůstat. Lidé se bojí chodit do lesa a po vsi se šíří klepy o nějakém bubákovi.“

„Bubák? To má být vtip?“ Egilovi se starostovo vyprávění líbilo čím dál tím méně.

„Bohužel ne. Děti se straší povídkami o kývající se bytosti, kterou je někdy v noci vidět, jak se potlouká kolem vesnice. A podle těch historek prý bydlí ve staré hrobce.“